

DIARI del Greg

UN PRINGAT
TOTAL

Jeff Kinney

Estrella Polar

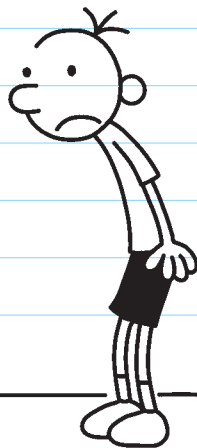
DIARI del Greg

UN PRINGAT TOTAL

Jeff Kinney

Estrella Polar

Estrella Polar
Sèrie: *Diari del Greg*

Títol original anglès: *Diary of a Wimpy Kid. Special Cheesiest Edition*
(tots els drets reservats per Harry N. Abrams, Inc.)

© del text i de les il·lustracions: 2007 Wimpy Kid, Inc.
DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg Heffley
design™ are trademarks of Wimpy Kid, Inc. All rights reserved.

Publicat per primera vegada en anglès el 2007 per
Amulet Books, un segell de Harry N. Abrams, Inc., Nova York. Edició
Especial CHEESIEST publicada el 2017 per Amulet Books

Disseny de l'interior: Jeff Kinney
Les imatges de la coberta són una marca registrada de Wimpy Kid, Inc.

La primera edició d'aquest llibre va ser publicada per
Editorial Empúries el maig del 2008

Primera edició en aquest segell: setembre del 2009
Primera edició en aquest format: febrer del 2018

© de la traducció: 2008, David Nello
© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., 2009
Estrella Polar
Av. Diagonal, 662-664
08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

ISBN: 978-84-9137-478-7
Dipòsit legal: B. 211-2018
Imprès a Catalunya

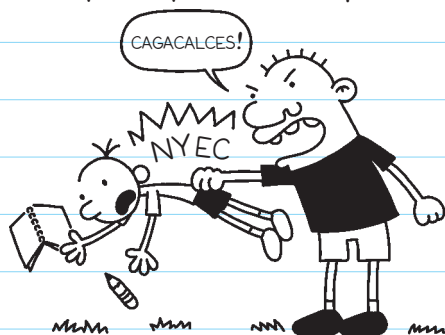
Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o
transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes
per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español
de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o
escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

SETEMBRE

Dimarts

Abans que res, vull que quedi clar: això és un **DIETARI**, no un diari. Ja sé què hi posa, a la coberta, però quan la mare va anar a comprar aquest quadern, jo vaig insistir **ESPECIALMENT** perquè n'escollís un que no hi posés «diari».

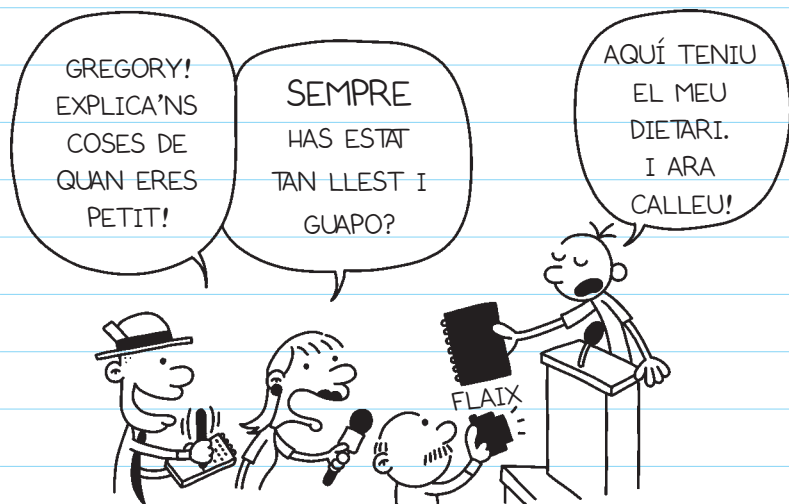
Només em faltaria que hi hagués algun creti que m'enganxés amb aquest quadern i es pensés el que no és.

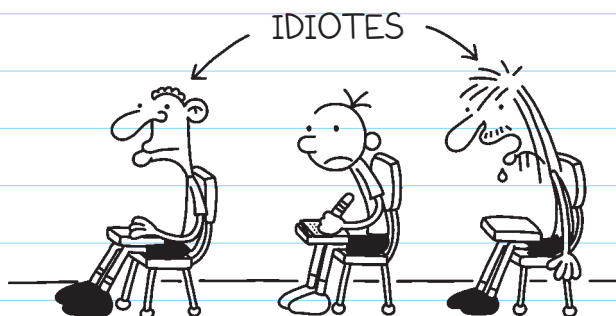
L'altra cosa que vull aclarir de seguida és que tot això va ser una idea de la **MARE** i no meva.

Però si es pensa que escriuré els meus «sentiments» aquí o coses per l'estil, ho té clar. Que ningú somiï que jo vagi del rotllo «Estimat diari» això o «Estimat diari» allò.

Per l'únic que vaig acceptar de fer això del dietari
va ser perquè m'imagino que quan sigui ric i famós tindrè
moltes coses millors a fer que contestar tot el dia
les preguntes dels cretins. És per això que aquest
llibre em serà força útil.

Com deia, un dia seré famós, però ara estic en una
classe amb un grup d'idiotes.

Deixeu-me que us digui el que penso de la secundària: és la parida més còsmica que mai s'hagi inventat. Que consti. Teniu xavals com jo, que encara no han fet el «canvi», al costat de goril·les que s'han d'afaitar dos cops al dia.

I després la gent s'estranya que hi hagi tants problemes de bullying als instituts.

Si jo fos director de l'insti, els cursos es decidirien per alçada, no per edat. Però, és clar, hi hauria altres problemes; xavals com el Chirag Gupta encara anirien a P3.

Avui és el primer dia d'insti, i ara mateix ens esperem que el profe acabi de fer la llista i ens digui on hem de seure. Jo, mentrestant, ho aprofito per escriure en aquest quadern una estona.

Per cert, deixeu-me que us doni un bon consell. El primer dia de classe heu d'anar molt amb compte a l'hora de seure. Entres a classe, llances les coses al primer lloc que veus lliure i un minut després el profe diu:

Jo, en aquesta classe, m'he quedat amb el Chris Hosey al davant i amb el Lionel James al darrere.

El Jason Brill ha arribat tard i una mica més i seu a la meua dreta, però per sort ho he pogut evitar a l'últim segon.

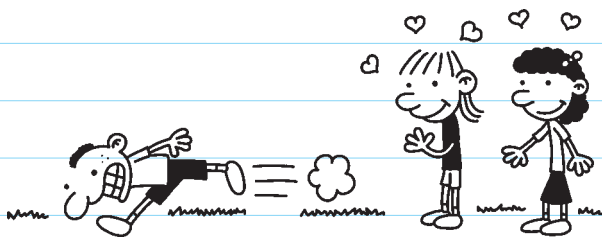

A la pròxima classe seuré entre les noies enrotllades de seguida que entri a l'aula. Però m'imagino que, si ho faig, demostraré que no vaig aprendre res de l'any passat.

Tios, no sé QUÈ passa amb les noies avui dia. A la primària era tot molt més fàcil. Funcionava així, la cosa: si eres el que corries més de la classe, eres el número u amb les noies.

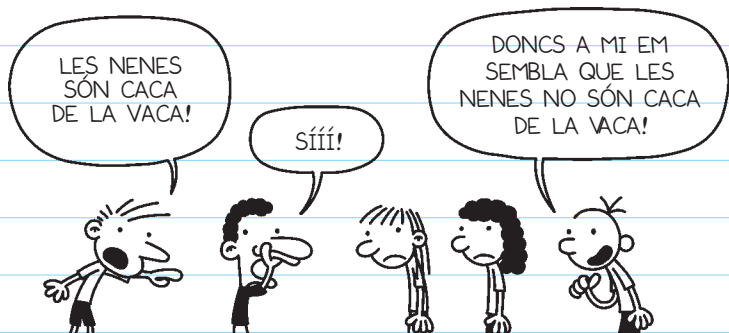
I quan vam fer sisè, el que corria més era el Ronnie McCoy.

Ara és molt més complicat. Ara el pal va de la marca de roba que portes o si tens pasta o si tens un cullet molt mono. I xavals com el Ronnie McCoy encara es rasquen el cap sense entendre què punyeta ha passat.

El xaval que té més èxit actualment és el Bryce Anderson. El que realment fa caguer a és que a mi les noies SEMPRE m'han agradat, però en canvi, xavals com el Bryce només saben de què va la cosa des de fa dos anys.

Encara me'n recordo de com es comportava el Bryce a primària.

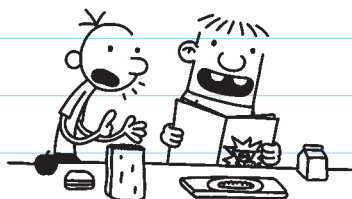
Però és evident que ara no em serveix de res que aleshores les defensés.

Com deia, el Bryce és el que té més èxit de la classe, per això nosaltres quedem molt per sota i fem el que podem.

Diria que, en la llista d'èxit, jo dec anar pel lloc 52 o 53, aquest curs. Però tinc moltes esperances. D'aquí a poc aconseguiré pujar un lloc, i tot perquè al Charlie Davies, que va per sobre meu, li posaran ferros a les dents la setmana que ve.

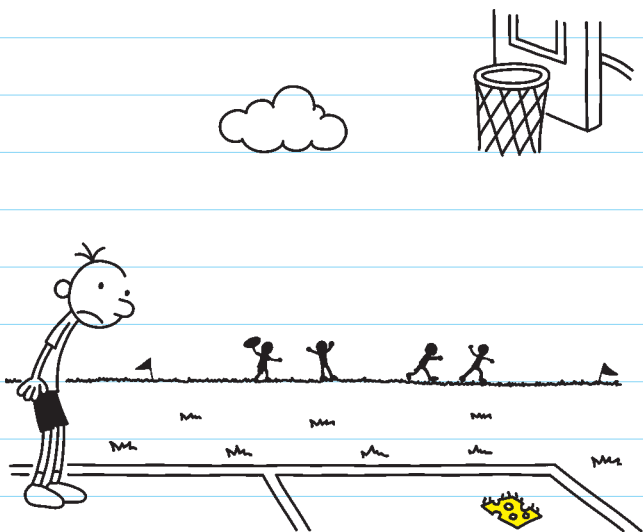

Vaig intentar explicar-li tot això de l'èxit al meu amic Rowley (que per cert deu anar pel lloc 150, si fa no fa), però em sembla que l'hi entra per una orella i l'hi surt per l'altra.

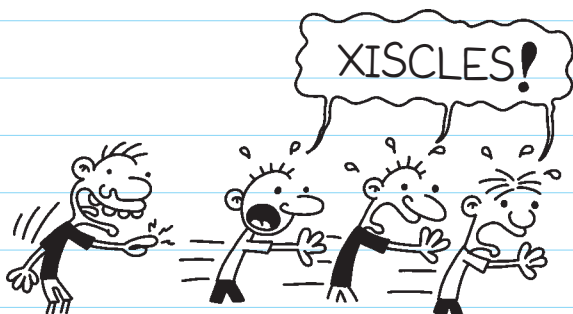
Dimecres

Avui teníem educació física, així que el primer que he fet ha sigut sortir al pati fins a la pista de bàsquet per veure si el Formatge encara hi era. I ja us ho podeu imaginar, i tant que hi era!

Aquest tros de formatge és allí des de la primavera passada. M'imagino que li va caure a algú de l'entrepà i s'hi va quedar. Després d'un parell de dies, el Formatge va començar a tornar-se fastigós i mig podrit. Ningú no volia jugar a bàsquet en aquesta pista perquè hi havia el Formatge, tot i que és l'única cistella que té xarxa.

Aleshores, un dia, un xaval que es diu Darren Walsh va tocar el Formatge amb el dit i va ser així com va començar tota aquesta paranoia del Toc del Formatge. Bàsicament és com «tu la pares». Si et quedes amb el Toc del Formatge, no te'l pots treure de sobre fins que no l'hi passes a algú altre.

L'única manera de defensar-te del Toc del Fromatge és encreuant els dits.

Però no és tan fàcil com això passar-te tot el sant dia amb els dits encreuats. El que jo vaig fer va ser enganxar-me'ls amb cel·lo, així sempre estaven encreuats. Em van catejar per la mala lletra que feia, però va valdre la pena.

A un xaval que es diu Abe Hall li van passar el Toc del Formatge a l'abril i ningú no se li va apropar en tota la resta del curs. Aquest estiu l'Abe se'n va anar a viure a Califòrnia i s'hi va endur el Toc del Formatge.

Espero que a ningú li agafi per començar el rotllo del Toc del Formatge aquest curs perquè l'última cosa que necessito és que m'estressin amb aquesta porqueria.

Dijous

M'ho estic passant fatal amb això d'acostumar-me a la idea que ja s'han acabat les vacances i que m'he de llevar cada matí per anar a escola.

La veritat és que l'estiu tampoc no és que comencés gaire bé, tot gràcies al meu germà gran, el Rodrick.